

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 marca 2018 r. powód W. K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) w W. tytułem zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej kwoty 60.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty i kosztów postępowania (k. 1 – 4 pozwu).

W uzasadnieniu swego żądania powód wskazał, że dochodzona kwota ma być uzupełnieniem otrzymanego od towarzystwa ubezpieczeniowego zadośćuczynienia za śmierć ojca.

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 6 maja 2019 r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania (k. 46 – 47).

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że wypłacił już powodowi kwotę 15.000 zł za poniesioną szkodę i dochodzona kwota jest zdecydowanie wygórowana.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 sierpnia 2012 r. w gminie P. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego zginął ojciec powoda Z. K..

Sprawca zdarzenia J. W. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 28 września 2017 r. w sprawie II K 338/18 (k. 13 – 13v kopia wyroku, okoliczność bezsporna).

Zmarły w dacie zdarzenia miał 77 lat. Mieszkał z żoną R. K.. Żona zmarłego otrzymała od Towarzystwa (...) kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 15.000 zł tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, zwrot kosztów pogrzebu oraz około 80.000 zł w wyniku wygranej sprawy sądowej przeciwko pozwanemu towarzystwu (okoliczności bezsporne).

Zmarły pozostawił dwóch dorosłych synów, od wielu lat mieszkających oddzielnie.

Jeden z synów J. K. otrzymał od pozwanego towarzystwa kwotę 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. J. K. wystąpił z powództwem o zapłatę przeciwko Towarzystwu (...) i nieprawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w G. M. z dnia 4 czerwca 2019 r. w sprawie I C 339/18 zasądzono na jego rzecz kwotę 25.000 zł z odsetkami i kosztami postępowania (k. 68 – 73).

Powód około 30 lat temu wyprowadził się z domu rodzinnego. Relacje powoda z ojcem były bliskie, ciepłe. Powód regularnie odwiedzał rodziców, spędzał z nimi święta i różne rodzinne uroczystości. W okresie wakacji przywoził do domu rodzinnego swoją córkę. Ojciec powoda mimo 77 lat był człowiekiem aktywnym, sprawnym fizycznie.

Powód był bardzo zżyty z ojcem i boleśnie przeżył jego śmierć. Wspólnie z bratem zorganizował pogrzeb ojca.

Córka powoda, jako wnuczka zmarłego uzyskała wyrokiem Sądu Rejonowego w P. zadośćuczynienie w wysokości 20 000 zł.

Powyższy stan faktyczny był bezsporny między stronami i Sąd ustalił go na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, zeznań świadka J. K. (k. 74v), przesłuchania powoda w charakterze strony (k. 57 – 57v, 74v).

Zebrany dowód Sąd dał wiarę bo nie pozostawały ze sobą w sprzeczności, wzajemnie się uzupełniały i korelowały ze stanem faktycznym ustalonym w sprawie I C 339/18 zakończonej przed SR w G. M.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zostało udowodnione co do zasady, a w części także co do wysokości.

Kwestią sporną była natomiast wysokość zadośćuczynienia.

Swoje roszczenie powód opierał na podstawie art. 446 par. 1 kc zgodnie z którym Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Niewątpliwie tragiczna śmierć ojca, nawet dla osoby dorosłej i samodzielnej jest olbrzymim przeżyciem i wstrząsem psychicznym, czego konsekwencje powód do dzisiaj przeżywa.

Z zebranego materiału dowodowego wynika, że relacje powoda z ojcem były bardzo zażyłe. Syn utrzymywał bliskie kontakty z ojcem, często go odwiedzał.

Dokonując oceny materiału dowodowego należy także mieć na uwadze wiek zmarłego i fakt, że ojciec i syn byli niezależni finansowo, od około 30 lat nie mieszkali już razem. Powód będąc dorosłym mężczyzną samodzielnie radził sobie ze świadomością o śmierci ojca, jego stan nie był aż tak poważny, by musiał korzystać z pomocy medycznej.

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze ugruntowane orzecznictwo SN i wskazówki w nim zawarte, bowiem przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów w tej mierze. Sąd wziął pod uwagę, że wysokość zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny i musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i powinna być w rozsądnych granicach (vide: wyrok SN z dnia 24 czerwca 1965 r. I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz.92).

Na całokształt okoliczności sprawy wpływa także fakt, że powód otrzymał od ubezpieczyciela przed wytoczeniem powództwa kwotę 15.000 zł w związku z zaistniałym zdarzeniem.

W ustaleniu wysokości zadośćuczynienia, którego przyznanie zależy od uznania Sądu, obowiązuje także zasada miarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności i skutków zdarzenia, a celem zadośćuczynienia jest wyłącznie złagodzenie doznanej krzywdy. Sąd bierze również pod uwagę takie okoliczności jak wiek poszkodowanego, czas trwania cierpień, stosunki majątkowe i poziom życia w miejscu zamieszkania poszkodowanego.

Istotną okolicznością jest także to, że brat powoda uzyskał przed Sądem I instancji zadośćuczynienie w kwocie 25.000 zł. W ocenie Sądu brak jest przesłanek by różnicować sytuację obu synów zmarłego, których roszczenia są tożsame i oparte na analogicznym stanie faktycznym.

Te wszystkie okoliczności pozwoliły Sądowi uznać, że zasądzona kwota nie jest ani rażąco wygórowana, ani też rażąco niska i odpowiada średniej zasądzanych kwot w tego typu procesach, na co zresztą zwrócił uwagę pozwany w odpowiedzi na pozew, a dalej idące żądanie powoda Sąd oddalił jako niewspółmierne do poniesionej krzywdy (pkt 2 wyroku)

Odsetki Sąd przyznał od dnia wyrokowania, bowiem zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem (vide: wyroki SN: z dnia 4 września 1998 r. II CKN 875/97, z dnia 8 grudnia 1997 r. I CKN 361/97, z dnia 9 stycznia 1998 r. III CKN 301/97, z dnia 9 września 1999r. II CKN 477/98), ustalenie wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, jego jednorazowość oraz nadal waloryzacyjny charakter odsetek uzasadnia przyznanie ich od daty wyrokowania przez sąd pierwszej instancji.

Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd oparł się na art. 100 kpc znosząc je wzajemnie wobec częściowego uwzględnienia powództwa.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.